

[Enggaard.]

landet fortsat under det forhold, at den virkelige pris kun betales for de færreste boliger. Det forvrænger forbruget, og det giver sociale skævheder. Derfor er det efter venstres mening værdifuldt, at rapporten påpeger nødvendigheden af, at prisdannelsen på boligmarkedet hurtigt normaliseres med fornødent hensyn til sociale og familiepolitiske problemer.

Den stigningstakt, som er påvist for udgifterne i stat og kommune i de kommende år, er naturligvis meget stor. Dette, at man antyder en stigning fra omkring 45 pct. til omkring 57 pct. af de samlede indtægter over de offentlige kasser i de kommende år, må naturligvis for venstre betyde, at vi må tage en sådan udvikling op til ny vurdering, og vi vil være bekymret, hvis den forudsigtelse, som rapporten her giver, skulle vise sig at slå til.

Den rigtige prioritering af de offentlige midler er vigtig, og i den forbindelse vil jeg gerne påpege, at en ændring af refusionssystemet over for kommunerne må være et element i dette. Når man, som man i øjeblikket planlægger det, forlader de retningsbestemte refusioner og indfører tilskud til kommunerne efter objektive kriterier, så vil det sikkert medføre en noget bedre udnyttelse af midlerne inden for denne sektor, når man ikke skal skele så meget til refusionerne i forbindelse med selve beslutningsprocessen.

Jeg tror, der i forbindelse med kommunalreformen er givet tekniske forudsætninger for, at kommunerne nu både kan udarbejde og også i praksis udarbejder flerårige budgetter for anlæg og drift. Disse budgetter kan sammenfattes og lægges ved siden af statens flerårige budgetter, sådan at det samlede økonomiske billede tegnes af den offentlige sektor. Jeg finder, at målet må være, at man i god forståelse mellem staten og kommunerne kan styre denne meget vigtige del af økonomien, som vil beslaglægge en større og større andel af nationalindkomsten, hvis der ikke målbevidst sættes ind mod en stigning i denne andel af nationalindkomsten.

Et særligt investeringsområde har i særlig grad samlet interessen i forbindelse med denne perspektivplan. Det drejer sig om trafikken. Med påregnede investeringer af et

omfang på ca. 3 milliarder kr. pr. år i løbet af denne periode er det naturligvis af vældig betydning, hvordan dette beløb anvendes. Det hidtidige beløb til lokale veje har været meget højt, til dels på grund af de hidtidige vejrefusionsregler. Med omlægningen af dette system synes der at være mulighed for, at der kan lægges større vægt på de gennemgående veje og på større enkeltprojekter, end der ellers ville have været plads til inden for rammen. I øjeblikket debatteres der en del om storlufthavn eller Store-Bæltsbro i lyset af perspektivplanen. Debatten føres desværre på basis af de tidsterminer og de anlægsterminer, som har været anvendt tidligere, og jeg tror, at der derfor kan være grund til at sætte et spørgsmålstegn ved, hvor megen værdi en alt for direkte henvisning til perspektivplanen har for de aktuelle overvejelser omkring en storlufthavn på Saltholm og forbindelsen over Store-Bælt.

Jeg tror, man alt i alt må sige om perspektivplanen, at den opfylder et behov, den kan være en platform, som investerings- og udgiftsdrøftelser kan føres på i den kommende tid, vel at mærke når man iagttaget de begrænsninger, som naturligvis ligger i materialets usikkerhed. Der skal ikke heri ligge, at vi fra venstres side accepterer alle de forudsætninger og forventninger, som er nedfældet i rapporten. Vi vil på adskillige områder utvivlsomt anlægge andre vurderinger end dem, som man kan læse. Men det er vel også meningen med planen. Det var jo meningen, at den skulle være en udfordring til den politiske tænkning og den politiske debat, og det forhåbentlig eneste helt sikre resultat af perspektivplanen er vel, at den ikke kommer til at opfyldes, men erstattes af en bedre udvikling end den, man har forudset.

Grethe Philip: Den store gule bog om perspektivplanlægning er et meget interessant dokument, ja, det er næsten som at læse en spændende roman, så velskrevet er den. Redegørelsen viser i store strejf udviklingen i det danske samfund i de næste 15 år, det vil sige i de år, inden for hvilke en meget stor del af os, der sidder her i salen, vil gå ind i folkepensionisternes rækker. Redegørelsen stiller et billede op for os, ikke et handlingsprogram, men et omhyggeligt udvalgt mate-